

כל קשר בין הדמויות בספר ותוכנות הקיימות במציאות
מקרי בהחלט.

עבור קוראים הסקרנים לדעת את האמת מאחורי
הדימויים שבסיפור, צירפנו את הזוטופדיה בסוף הספר.
אתם יכולים לדלג לערך המתאים
בכל פעם שתראו את הסימן:

או פשוט לקרוא אותה בסוף הספר.

www.zuto.co.il

באתר תמצאו הסברים נוספים, קטעי הנפשה,
והמחשות אינטראקטיביות.

פרק ראשון

הסיפור שלפניכם הוא סיפור יוצא דופן: הוא מתרחש כל-כולו במשך דקה אחת בלבד, בתוך שטח שגודלו מילימטרים ספורים. ייתכן שמדובר בשיא עולמי, ובכוונת המחבר בהחלט לבדוק נקודה זו, אולם הסיבה שסיפור שלם דחוס כולו בתוך מרחב וזמן מצומצמים כל-כך, היא כיוון שהוא מתרחש בתוך מחשב, ובמחשב, מילימטר רבוע אחד הוא עולם ומלואו, ודקה אחת היא ארוכה כנצח.

הסיפור מתרחש במחשב של ילד אחד, אורי שמו, בשעת צהריים של יום קיץ אחד רגיל למדי. אם תשאלו את אורי מה קרה באותה שעת צהריים של אותו יום קיץ רגיל למדי, בוודאי יכווץ את גבותיו בתמיהה ויאמר שלא קרה דבר. אמנם, באותה עת התנהג המחשב שלו בצורה משונה מאוד, ואורי הבחין בכך והתפלא, אך כל זה נמשך, כאמור, דקה אחת, שלאחריה חזר המחשב להתנהג לגמרי כרגיל...

הכול התחיל כיוון שלמחשב של אורי חדר וירוס מחשבים, דומה למדי לוירוסים מסוג זוטרוג 33. חבריו קראו לו זוטו.

הבה נצלול כעת לתוך המחשב של אורי, עשרים ושבע שניות לאחר השעה שלוש וחמישה בצהרי יום קיץ רגיל למדי. זוהי השעה המדויקת שבה מתחיל סיפורנו בן הדקה, ואנחנו נוחתים בדיוק במרכזו של המעבר המתמטי.

המעבר המתמטי הוא עיר בגודל ממוצע, ובאותה שעה היא הייתה הומה כרגיל. מספרים זרמו לתוכה, מחליקים בחן על גבי כבלים נוצצים, סיבית אחר סיבית (במחשב לא משתמשים בכל הספרות 0-9, אלא רק באפס ובאחת. סיבית היא הספרה אפס או אחת), ואלפי תושביה מילאו את הרחובות ואת המפעלים, עוסקים בענייניהם בעצלתיים (אל תופתעו שבתוך המחשב דברים מתרחשים בעצלתיים; האטנו את מהלך הזמן על מנת שנוכל להבחין במתרחש, אבל בעצם פועל יכול להקיף את העיר כולה לפני שתספיקו למצמץ), מסיעים מריצות עמוסות בסיביות מכאן לכאן ומפעילים מיני מכונות.

הכול התנהל באופן שלוו ושיגרת, ודבר לא העיד על משהו יוצא דופן ההולך להתרחש, בוודאי שלא על תחילתה של שרשרת אירועים כה משונה.

האנטי־וירוס מגן־כסף, רובוט מתכת כסוף, החליק על גבי אופנוע כסוף כמוהו לתוך רחובה הראשי של העיר. אף זה לא היה סימן מבשר רעות, אלא רק סיור שגרתי. לפתע הבחין מגן־כסף בכתובת צבועה בדיו שחור על קיר אחד הבתים. "הצילו", נכתב בה. מגן־כסף החנה את אופנועו, ירד ממנו והתקרב רגלית אל הכתובת החשודה על מנת לבחון אותה מקרוב.

הוא היה אנטי־וירוס גבוה ואיתן, חרב אימתנית תלויה באלכסון על גבו ומגן־כסף גדול מכסה אותה. פועלים שעברו אותה שעה ברחוב, דוחפים את מריצותיהם, הביטו בו בסקרנות, אך שמרו ממנו מרחק בטוח.

בעודו סוקר את הכתובת שעל הקיר, הבחין בזווית עינו בכתובת שנייה, מעט עמוק יותר במורד סמטה סמוכה. "הצילו! כאן!", אמרה הכתובת השנייה צבועה באותו דיו שחור. אם יש שם סכנה כלשהי עליי לבחון אותה מקרוב, חשב לעצמו האנטי־וירוס החזק ונכנס בצעדים כבדים לתוך הסמטה הצרה. הכתובות המשיכו לאורך הקיר: "הצילו! אני כאן בהמשך!", "עוד קצת...", "כמעט הגעת..." מגן־כסף המשיך לצעוד פנימה תוך כדי קריאה. בסוף הסמטה הוא קרא בקול את הכתובת האחרונה: "אני גונב לך כעת את האופנוע".

הוא הפנה את מבטו לעבר הרחוב הראשי בהפתעה גמורה ואכן, על האופנוע שלו ישבה דמות קטנה וירקרקקה: זוטו.

זוטו ישב על האופנוע הכסוף וניסה ללא הצלחה להתניע אותו. הוא הפנה את מבטו לעבר הסמטה וראה את מגן-כסף מביט בו בחזרה. הווירוס הקטן הבין שהמרדף החל, ושעליו למצוא במהירות את הידידת הנכונה ולהסתלק משם.

מגן-כסף התעשת והחל לרוץ בחזרה לעבר הרחוב הראשי. תוך כדי ריצה הוא שלף את חרבו מנרונה התלוי על גבו. בדרך כלל הוא התנהל בכבודות, אך בשעת סכנה היה מסוגל להפיק מרגליו מהירות רבה. זוטו כבר גרם לו צרות צרורות בעבר וכעת, משראה אותו יושב מבולבל על האופנוע, חשב לעצמו מגן-כסף שזו ההזדמנות שלו לחסל את המזיק הקטן פעם אחת ולתמיד.

הוא הגביר את מהירות ריצתו, הניף את חרבו גבוה באוויר בשתי ידיו, מתכוונן למכת מחץ מכרעת, אז זינק והנחית את החרב בעוצמה.

צלצול מתכת חזק חריר את העיר השלווה. החרב החדה פספסה את ראשו של זוטו ופגעה בקרקע, כיוון שבאותו רגע ממש גילה הווירוס את הדרך הנכונה לסובב את ידית כידון האופנוע, הניע אותו בקול רעם נורא וטס משם. הוא נסע מהר ככל שהיה יכול בהתחשב בכך שמעולם לא נהג על אופנוע בעבר, מנסה לנווט בין הפועלים ומריצותיהם. הלמות רגליו הכבדות של מגן-כסף הדולק אחריו הדהדה באוזניו, אך זו התרחקה והלכה, וזוטו החל לחוש תחושת ניצחון.

בדיוק אז התעקל הכביש בפנייה חדה לרחוב אחר שמוביל אל מחוץ לעיר, ולמול זוטו החוגג את נצחונו צץ פועל סוחר מריצה עמוסה סיביות. הפועל המבוהל נטש את מריצתו וקפץ להסתתר בין שני בתים בצד הדרך, בעוד זוטו מסובב את כידון האופנוע בחדות לצד השני. האופנוע נטה על צדו, החליק לתוך המריצה בסחרור וכולם -

זוטו, האופנוע המריצה והסיביות שעליה - עפו והתפזרו ברחוב. "אתה משוגע?! צעק עליו הפועל שהתאושש במהירות וחזר

למרכז הרחוב, "איך אתה נוסע?!"

"אני מתנצל," אמר זוטו, "אין לי ניסיון רב בנהיגה על אופנוע." הוא קם וניער את האבק מגופו. "הנה, אעזור לך לסדר את הסיביות בחזרה על המריצה," הוסיף והחל אוסף את הסיביות שהתפזרו. השניים סיימו את המלאכה תוך זמן קצר, והמריצה הייתה שוב עמוסה ומוכנה לנשיאה. (במהומה שנוצרה נערכו עליה הסיביות בסדר אחר מכפי שהיו במקור, והדבר גרם לשגיאת חישוב. סדר הסיביות היה מכוון לפעולת חילוק של המספר 4195835 במספר 3145727, והבלגן בסדר שלהן במריצה גרם לתוצאה 1.333739068902037589 במקום 1.333820449136241002). רק אז הרים הפועל את עיניו והביט בזוטו.

"וירוס!" צווח וברח להסתתר בצד הדרך. מכיוון הסמטה נשמעה שוב הלמות צעדיו המתקרבים של מגן-כסף. זוטו לא היסס לרגע, הוא זינק על האופנוע ודהר מהמקום. הפועל המתין במחבואו עד שהווירוס נעלם באופק ורק אז יצא, הרים את ידיות המריצה שלו והחל צועד תוך שהוא ממלמל, "נו באמת... איך אפשר לעבוד בצורה כזו?"

באותה שנייה הופיע מגן-כסף מעבר לפינה, רץ הישר לעבר המריצה, נתקל בה והתהפך יחד אתה ועם הפועל האומלל ברעש ובצלצולים.